

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

«Φαντάσματα» από το μέλλον

Θα ήταν αστείο, εάν δεν ήταν πολύ τραγικό. Η κυβέρνηση βλέπει παντού φαντάσματα και ένα σχέδιο αποσταθεροποίησή της. Εχει κάθε δίκιο να ανησυχεί. Ορισμένα από τα μέσα που της έδωσαν μεγάλη αβάντα όσο ήταν στην αντιπολίτευση, αλλά και τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, στράφηκαν εναντίον της. Δυσάρεστο το συναίσθημα όταν νιώθεις κυνηγημένος, αφού περάσει η περιστασιακή αίσθηση της παντοδυναμίας. Συμβαίνει νομοτελειακά όμως και σε άλλες χώρες. Απλά το ελληνικό πολιτικο-επιχειρηματικο-μιντιακό σύστημα μοιάζει πολύ με το Φαρ Ουέστ, παρά με αυτό μιας κανονικής ευρωπαϊκής χώρας. Στα χρόνια της κρίσης, δε, ο πολιτι-

κός χρόνος έχει συμπυκνωθεί αφόρητα.

Υποσχέθηκε πολλά σε πολλούς, πίσω από τις κουρτίνες και τη δύνη της διαπλοκής, αυτή η κυβέρνηση. Συμμάχησε με πολλά «κακά παιδιά». Άλλους ικανοποίησε πρώτα, άλλους δυσαρέστησε. Οι πρώτα ικανοποιημένοι λειτουργούν με τον παραδοσιακό αδηφάγο τρόπο και θέλουν και άλλα... Οι δυσαρεστημένοι ξέρουν να χρησιμοποιούν τον μοχλό πίεσης.

Οι κυβερνώντες βλέπουν επίσης φαντάσματα πίσω από τις κλιμακούμενες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, τους προπλακισμούς και τα επεισόδια εναντίον βουλευτών και υπουργών.

Αναρωτιέμαι, όταν ενθάρρυναν τα επεισόδια ή συμμετείχαν σε αυτά, όπως συνέβη στις κινητοποιήσεις εναντίον της μεταρρύθμισης Γιαννάκου έως το 2012-13, τα έβλεπαν σαν μια αγνή μορφή δημοκρατικής έκφρασης; Μάπως νιώθουν ότι ο «ιός» της ανεξέλεγκτης αγανάκτησης και βίαιης συμπεριφοράς έφυγε από το εργαστήριο και τώρα δεν αντιμετωπίζεται; Μάπως πάλι τα φοβούνται γιατί οι «τεχνικοί της αγανάκτησης» είναι γνώριμοι που πέρασαν στην αντίπερα όχθη; Και αν υπάρχει σήμερα ένα «μακρύ χέρι» πίσω από όλα αυτά, γιατί να μην υπήρχε και την περίοδο της αχαλίνωτης οργανωμένης αγανάκτησης που κόντεψε να μας πάει στη

δραχμή; Θεμιτά ερωτήματα όλα αυτά, που περιμένουν απαντήσεις.

Εδώ όμως έχουμε ένα θέμα λειτουργίας της δημοκρατίας μας. Μπορεί να διαφωνώ στα πάντα με αυτή την κυβέρνηση, αλλά δεν θεωρώ ότι θα είναι ωφέλιμο για τον τόπο να πέσει από το γινάτι κάποιων ισχυρών συμφερόντων ή από ένα ντόμινο ανεξέλεγκτων προπλακισμών. Οποια αντιπολίτευση παίζει αυτό το παιχνίδι σκάβει τον λάκκο της. Τα συμφέροντα θα την ξεζουμίσουν κι εκείνη και μετά θα την πετάξουν σαν λεμονόκουπα στον κάδο της πολιτικής ανακύκλωσης. Η χώρα θα μετατραπεί σε μη κυβερνήσιμη «ζούγκλα». Βρισκόμαστε πολύ κοντά σε μια τέτοια εξέλιξη.

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Το κοκοράκι κικιρικίκι

Το κοκοράκι κικιρικίκι ο Μποστάκης. Με λειρί, με αγριάδα, με ύφος, με φερά φουσκωμένα. Κάθε μέρα, ενίστε και τις νύχτες, τυχοδιώκτην τον ανεβάζει τον δικό μας, ψεύτη τον κατεβάζει. Καταστροφέα τον ανεβάζει, απατεώνα τον κατεβάζει. Να φύγει, διατάζει, να μας αδειάσει τη γωνιά προστάζει. Τοιμπολογώντας από το καλαμπόκι του ΔΟΔ, του Θέμου και των λοιπών, καρδαμώνει προπαγανδιστικώς, τρομάρα του, και πάει σύννεφο το κικιρικίκι. Να πλημμυρίζεις από θαυμασμό, αν είσαι Άδωνις, Βορίδης ή Ντόρα. Και από φόβο, αν είσαι αριστερή αλεπού. Έτοι βέβαια το όλον πάει προς... κοτέτο. Κακαρίσματα, ξεκαπνιάσματα, ορνιθοσκαλίσματα, σε μια πανδαισία κοκορο-αντιπολίτευσης. Ο έχων ώτα ακούειν -τον κόκορα- ακουέτω. Κατανοπτό από μια μεριά, πρώτον γιατί ο άνθρωπος δεν έχει τι να πει, άρα τον βολεύει το κικιρικίκι. Και δεύτερον γιατί με τα κακαρίσματα κρύβονται τα χαιρετίσματα που μας ετοιμάζει αν, ο μπ γένοιτο... Άλλο δεν είναι κατανοπτό. Γιατί η κυβέρνηση συναγωνίζεται τον ντάν στα νταπλίκια. Γιατί σπάνωνται το γάντι που της ρίχνει το κοκοράκι κικιρικίκι. Είναι δουλειά αυτή; Κικιρικίζει αυτός, ας πούμε, ότι ο δικός μας είναι τυχοδιώκτης

που κάνει τα πάντα για την καρέκλα. Να του πεις αυτό που θα έλεγε ο κάθε νευρικός πολίτης -άντε...- δεν πάει. Άρα, τι νόημα έχει να τον παρακολουθήσεις στο κοτέτο; Τι προσφέρει στην πολιτική αντιπαράθεσην να αρχίζεις τα ποιητικά για αξιοθρήνητες προσπάθειες και τα κωμικά ότι πρέπει να έχει υπομονή γιατί θα μείνει πολλά χρόνια στην αντιπολίτευση; Ακόμα και να αραδιάζεις τι έκανε η Ν.Δ. στο πρόσφατο παρελθόν της δεν έχει νόημα -γλαύκα εις Αθήνας.

Και να μην απαντάμε; Να απαντάτε, βρε παιδιά, αλλά με τη σοβαρότητα που επιβάλλει η κυβέρνηση σε ευθύνη και το μέτρο που απαιτεί η κρισιμότητα των στιγμών. Καθαρίζετε τις κουτσουλιές τους και, αντί να δώσουν ένα χεράκι, παράγουν τις κουτσουλιές του μέλλοντος. Εντάξει. Δεν έχουν νόημα όμως εδώ τα νεύρα για τα νταπλίκια τους. Δεν γίνεται να επιβάλλουν αιζέντα οι κοτεισόσαχλες. Ούτε γίνεται να εμφανίζεστε στην μπαϊλντημένη από τα Μνημόνια και τις κοκορομαχίες κοινωνία, με λειρί, επειδή οι άλλοι το ρίχνουν στο κικιρικίκι. Και κάνει λάθος όποιος πιστεύει ότι βγαίνει κάπι με τα κοκορικά. Ελάλπος ο κόκορας και ξύπνησαν οι ψύλλοι, σαρκάζει ο σοφός λαός...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Χαμένοι στη μετάφραση

Προφανώς ο κόρμος μπερδεύτηκε με τους όρους offshore-υπεράκτιες, εξωχώριες εταιρείες και φαντάσπικες ακούγοντας τις σχετικές τερατολογίες και τα ψέματα της Δεξιάς και πολλών ΜΜΕ ότι ο κακός ΣΥΡΙΖΑ θέλει να επιτρέψει στους πολιτικούς να ξεπλένουν το βρόμικο χρήμα τους. Άλλα και ένα παιδί ξέρει από την εγκυλοπαίδεια ότι οι offshore ή υπεράκτιες εταιρείες εξ ορισμού συστίνονται για να γλιτώνουν φόρους υπεραξίας ή περιουσίας οι κάτοχοι τους, αλλά και για να προσελκύει κεφάλαια η χώρα που τις φιλοξενεί.

Οι offshore ιδρύονται γρήγορα, με χαμπλό κόστος και ελάχιστο αρχικό εταιρικό κεφάλαιο. Η ανωνυμία του ιδιοκτήτη αποτελεί ένα από τα κεντρικά κίνητρα ίδρυσή τους. Στην περίπτωση που οι ιδιοκτήτες μιας υπεράκτιας εταιρείας επιθυμούν να κρυφτούν, ορίζουν έναν αντιπρόσωπο-διαχειριστή, ο οποίος διενεργεί όλες τις συναλλαγές της εταιρείας στο όνομά του, αλλά για λογαριασμό των πραγματικών ιδιοκτητών.

Η δημόσια αρχή της ξένης χώρας, που είναι αρμόδια για την ίδρυση και καταχώριση των υπεράκτιων εταιρειών σε ειδικούς καταλόγους, έχει υποχρέωση να διαφυλάξει την ανωνυμία των ιδιοκτηών-μετόχων αυτών των εταιρειών.

Η κυβέρνηση που, όπως φαίνεται, μπλέχτηκε στην εσκεμμένη -από τους κατασκευαστές του «δικαίου των εταιρειών» και των «παραθύρων»- ασάφεια των νομικών όρων εξωχώρια και υπεράκτια εταιρεία, προσπάθησε να εναρμονιστεί με το ευρωπαϊκό κεκτημένο που ωστόσο δεν υπάρχει.

Και απέναντι στην πρωτοφανή προσπάθεια διαστρέβλωσης και κατασκοφάντησης που ακολούθησε, ξαναγυρίζει στη οκληρή γραμμή: Δεν οας αρέσει όπως το θέλουν οι θεομοί; Πάρτε μια ολική απαγόρευση να πουχάσετε.

Εποι, η κυβέρνηση που, όπως φαίνεται, μπλέχτηκε στην εσκεμμένη -από τους κατασκευαστές του «δικαίου των εταιρειών» και των «παραθύρων»- ασάφεια των νομικών όρων εξωχώρια και υπεράκτια εταιρεία, προσπάθησε να εναρμονιστεί με το ευρωπαϊκό κεκτημένο που ωστόσο δεν υπάρχει.

Τι ομαίνει αυτό; Πρώτον, οι Ελληνες πολιτικοί δεν θα μπορούν εφεξής να κατέχουν ούτε καν μετοχές ξένης εταιρείας, όπως λ.χ. ο πρόεδρος της Ν.Δ. Κυριάκος Μποστάκης που εμφανίζει στο «Πόθεν Εσχες» του 2013 απόκτησε μετοχών της Samsung αξίας 10.912 δολαρίων. Δεύτερον, όσοι πολιτικοί έχουν φυγαδεύσει αφορολόγητα λεφτά μέσω offshore, εφόσον αυτά δεν αναφέρονται καθώς κρύβονται στη καθεστώς ανωνυμίας και απορρήτου του «δικαίου των υπεράκτιων εταιρειών», θα συνεχίσουν να μην τα δηλώνουν σε καμιά ελληνική αρχή...